

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y KEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. a atrassats des 2.ª tom...	0'06	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA PLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'35
	1 any.....	3'25
Dins España.	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangé.	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

¡NO HEY HA VIRTUT!

II.

A la fi, sacerdot y penitent s'aturaren su-devant un' entrada d'aquelles que, per lo modestes y estretones, semblan tot seguit vivenda de gent pòbre y menesterosa.

—Es un pòch amunt, (digué es sacerdot amb tò d'advertència, però no demostrant amb aquestes paraules perèsa d'esperit.)

—Jò no me cans, (afegí es penitent amb un' expressiva mirada de valor.)

—¡Oh, virtut! ¡qu'ets d'hermosa per tothòm! (esclamá es sacerdot, còm aquell que deixa sortí de son pit un raitx de dols espay.)

Pujaren uns quants escalons més y sentiren devallá una partida de persones que cridavan y reyan; aviat se toparen amb joves desfressades que duyan careta y que, alegres y contentes, anavan à un ball, ensayant per s'escala ses bromes y desvèri qu'havían de mòure.

—¡Còses del mon! (esclamá es sacerdot à s'oreya des penitent.)

—¡Aquests dos ja saben ahont van! (murmuraren ses máscares tayant un sayo d'aquells més esgarrats.)

—¡Quin contrast! (digué es penitent no deixant may es sacerdot que pujava fent grans alèns y un pòch cansadet.)

—Sí, fíy méu, (contestá es sacerdot aturantsè per prendre repòs;) tothòm se deverteix, sòls que nòltros cercám sa virtut p'es nòltros plèrs, mentres que aqueixa gent cerca un moment de gòig per després plorá llágrimes de sanch. ¡Ab! ¡quina diferència de diversions! ¡que molt més no val es fé bé que cercá es mal!

Pujaren y pujaren; aquella escala semblava infinita; sacerdot y penitent no porían pús; à cada replá apar qu'un y altre prenguessen valor; els séus alens tornavan espessos, pesats; però una fòrsa estraña los feya pujá cap amunt, los empeña envers d'una casa qui sab sa més alta del mon.

—¡Encara no arribám? (gosá dí es

penitent cansat à n'es pareixe que no poría obrí sa boca per faltarli ayre y descans.)

—¡Oh! fíy méu, (digué es sacerdot donant ánimo à son company;) no cerquis sa virtut p'es baixos del mon, sa virtut sura per demunt; puis no es virtut sa riquesa, ni es virtut essè nòbles no més de nòm. Sa virtut més brillant es aquella qu'es conserva à dins sa misèria, no aquella que neix à dins palans de marbre y que se sustenta de vana ostentació; virtut y riquesa son paraules vanes, es lo mateix qu'à un día esplèndid amb un sòl qu'enlluèrna, sortí sa lluna per doná més claró à la terra.

Arribàren en nòm de Deu. Un y altre no porían tirá alè, un y altre reposaren breus instants antes de tocá à sa pòrta de sa hòna familia. Sentiren remors de pregaries; esperaren qu'haguessen acabat aquella oració que sentían.

Es sacerdot tocá à sa pòrta resplaudint es rendu per tota s'escala d'una manera dolça y acompassada. Sa pòrta estava empèsa; cedi tota tranquila, entrant es sacerdot amb cèrta frauquesa, fíya d'un caracte ubèrt y honrat. Es penitent entrá à derrera, li semblava sòmit aquella estraña y original visita; passá més envant; els séus uys y es séu enteniment quedaren foschs sens'un' espira de llum.

—¡Jesus! (cridá tot lòco, cayguent en terra tan llarch còm fou.)

Una saleta blanca còm la néu, una véya baldada y muda, una dòna que brodava; dos infants que dormían ajopits à sa séua falda; una tauleta de nogué, à demunt una Puríssima de pedra y una cadenella de bròu; pe ses parets un cuadro de La Sanch; y penjat à un clau un llum de cruyes qu'amb sa séua claró illuminava aquest pòbre y miserable retaulo.

Hey hagué un moment d'ansiedat suprema; se despertaren els dos infants; sa veyeta baldada s'axecá de sa cadira deixant sortí de sa séua boca un crit no sé si de llament ó de sorpresa; sa dòna que brodava restá muda; s'axecá també, quedant drete y gelada còm estatua de marbre. Es sacerdot no comprenia aque-

lla escena; demaná, suplicá amb sos uys que li diguessen aquells espants lo que significavan y lo que volían dí. Ningú li respongué. Sa veyeta baldada era s'única que feya grans manades, però es sacerdot no l'eutenia, puis no deya una paraula y no esplicava amb sos séus esforços una confusió de tal esglay. Un infant correu envers es penitent, li descubrí sa cara que la tenia girada en terra, li prengué un mocadó de fina batista y l'entregá à sa maretta diguent:

—¡Un pòch d'aygo per aquest homo!

Sa mare li prengué es mocadó, y, à n'es moment qu'el muyá, va veure à un cap un'hermosa cifra, y à demunt una corona comptal. Es mocadó li caygué en terra, quedá esglayada; no pogué dí un mot. Aquella escena se feya cada pich més insostenible; era precis llum; una paraula que desfés aquell dolorós misteri. Es sacerdot se revestí de coratge demanant amb veu tranquila, però axí mateix enèrgica:

—¿Per que tal esglay? ¿que vol dí tot axò?

No li respongueren. Sa véya baldada avansá moguda per fòrsa sobrehumana, s'ajoneyá à devòra es penitent y digué dues paraules, no més que dues:

—¡Fíy méu!

Es sacerdot compregué à la fi aquella delirant situació; axecá sa véya d'en terra y dirigintsè à sa dòna, que seguía drete sense alená, li digué:

—¿Aquest homo qu'are no té vida, ni pensament, es es séu marit, no es vèf?

Sa dòna aquella, féu un signe afirmatiu.

—Si li tornava un homo de bé, (seguí diguent es sacerdot,) rèbria altre vegada aquest homo còm à hòna marit?

Aquella dòna no contestá, però en camvi sa veyeta baldada féu un signe d'afirmació y pegá un crit tan fòrt que per llarga estona resplandí per s'escala xordant els infants y es mateix sacerdot.

—¿Vostè es sa mare? (demaná es sacerdot dirigintsè à sa veyeta.)

Sa veyeta respongué amb llágrimes, puis no poría amb sa boca; aferrá p'es còll à n'aquella dòna que no's movía, la besá fòrtament fins havè obtengut

una respòsta de pietat y de misericòrdia.

Es sacerdot plé de content y d'alegría, no sabent que fé, ni que dí; s'ajoneyá à devòra es penitent, li prengué es pòls, li escoltà es bats de son còr y casi plorant, esclamá lòco de satisfacció:

—¡Es fret còm à gèl! ¡però es viu! bat es séu còr tot dols y tranquil; ¡oh! ja no es es mateix; es penediment l'ha fét homo de bé; siau ¡oh, familia honrada y virtuosa! es conhòrt d'aquest pòbre homo; no li retregueu jamay sa séua vida; Deu l'hey ha perdonat tot, sòls falta que sa séua espòsa, qu'els séus infants, que sa séua mareta el perdonin; de lo altre ¡jò en respòndch!

Acabat axò, vengué una d'aquelles escenas que sa ploma jamega no més referint, una d'aquelles emocións que implan els uys de llágrimas, que son impossibles de narrar; puis no se contentan, se senten no més.

Infants y espòsa y mare, caygueren en terra prèsos de febrosa ansietat. Axecaren es penitent; l'aferraren p'es còll; besades no sé quantes, crits de dolor no acabavan; obrás sòls un, puis sa mareta no deixá que s'hi acostassen ni espòsa, ni infants. Es penitent no torná à la vida, restava fret y sense inteligéncia; es séus uys acluchs; es semblant mòrt, sa pell blanquíssima, ses mans morades; pareixia aquell homo criatura qu'havía donat son últim alè d'ecsiséncia. Fou axecat d'en terra y recolcat à n'es brassos d'es sacerdot caminá amb violéncia puis no veyá rès, ni sentía rès; fou ajagut à demunt un pòbre catre y allá quedá inmòvil, sense doná señal d'inteligéncia. Es sacerdot comprengué qu'allò no sería altre còsa més qu'un fòrt desmay que sa quietut y es repòs el despertarian. Es sacerdot prometé torná à n'aquella bona casa l'endemà dematí per coneixe sa milloransa d'es malalt y al mateix temps encarrega sa prudéncia y es bon amor.

Aquella nit ningú dormí; ningú, llevat es penitent que dormía un sòmit llarch y profund. Sa claró des dí sorprengué una espòsa que vetlava y una mareta que no poria aguantá pus per sentí sa veu des séu fiy. Es penitent obrí els uys à sa llum d'es sòl, pegá un'uyada enrevòlt séu y murmurá plé de corcor y tristesa:

—¡Oh! quin sòmit més terrible. ¡Deu méu!

Mare y espòsa y infants s'abocaren à demunt èll y amb paraules atropellades digueren à la una:

—No, no es sòmit; mira, som nòltros que t'estám à devòra; miramós, ¡som nòltros!

Aquell homonet s'axecá des llit dibuixantsè à n'es séu semblant desconfiansa de sí mateix; li pareixia mentida; no heu poria creure; mirá fitso à sa séua espòsa, à sa mare, els infants; se creya torná lòco; no poria parlá; fins qu'els

plòrs y ses llágrimas li féren veure clarament sa situació en qu'es trobava.

—¡Ahont som, Deu méu? (cridá delirant es pòbre penitent, mentres que abressava sa séua bona espòsa.)

—Ets à ca-léua; no temis mon marit; (digué sa muller plorant també y animantlò.)

Es penitent fugía d'aquella casa, no poria entendre tal mistèri, torná vermey de vergoña pensant si fós una veritat tal alegría; més sa pòbre mareta l'aferrá p'es còll fòrtament y cridá amb veu fòrta, però alta:

—¡Fiy méu! ¡fiy méu!

—¡Oh! ¡mare méua! (esclamá es penitent mentres quèya de joneyons en terra, besant els pèus de sa pòbre veyeta.)

Mare, espòsa, infants y penitent; areplegats; plorant, cridant, jamegant, formaren un grupo es més patèlich que sa méua ploma no pòt descriure per lo tendre y difícil.

Encare no havia passat s'esglay quant arribá es sacerdot duguent un papé amb sa mà; tots callaren, es penitent se descubrí amb respècte y digué:

—Si vé per fer almoyna à una familia desamparada, ha de sèbre que jò som es pare que trabayarà per sa séua subsisténcia; per lo demés, es méu agraument será ètern per haverme duyt à n'aquesta casa à un' hòra tan oportuna y al mateix temps tan crítica.

—Vench à durli, no una almoyna, (digué es sacerdot fent sa mitja,) sinó un nombrament d'un càrrech que li darà honra y profit. Voldria que l'acceptás, puis no fá rès sa noblesa si....

—L'accept gustós. No puch refuá rès d'una criatura còm vostè.

—¡Vòl aquest càrrech per un altra provincia?

—¡Per què?

—Perque à vegades una persona que perteneix à sa noblesa no se vòl rebaxá à cèrtes còses; perque tothòm xèrra, perque hey ha ignorants de mala lley.

—¡Ah! no hey ha humiliació per mí si vostè m'ho aconseya; ¿xerrarán? ¿de que? ¿no me digué que ja era honrat, que poria axecá es front amb orgull à devant el mon?

—¡Oh! fiy méu: el mon no som jò.

Es penitent va resòldre fugí de sa séua patria, bastá qu'es sacerdot l'hey aconseyás, se despediren tots dos; y es sacerdot antes de partí li digué à s'oreya:

—¿Creu, ara, amb sa virtut? es que vostè no veyá qui tenia à dins ca-séua, à vegades lo que cercám lluy y lo deré que miram es à dins ca-nòstra; ¡ja ho veu! vostè s'homo més abominable y perdut, duptava d'un' espòsa virtuosa y modèl de caritat; no torni dí pus may més ¡no hey ha virtut! qu'axò es paraula de sauvatges, no d'homos que viuen à dins sa religió cristiana.

† F. G.

CARTA ESCEPCIONAL.

(À MON BENVOLGUT AMICH MATEU A. OBRADOR.)

Bé me murmuran—y me critican
Y tonto 'm creuen—y fòchs me pòsan
Y en dirme ximple—riuen y gòsan
Mentres mas faltes—en tant publican.

Mes ¿còm respòndre?—¿Que vaitx à fé?
Si de les séues—no se teméren?
Tantes m' en digan—sòls que no 'm féren
Que se m' en dona—si 'm fan uc.

Si me comandan—sempre 'm reprènen
Sempre amb impèri—més òdi 'm còbran
Y en que jò tenga—raions que 'm sóbran
Si vuy respòndre—per bòitx me prènen.

Y més m' insultan—fins qu' es veu bé
Que s'enseñansa—no coneuguèren:
Més que me 'n digan—sòls que no 'm féren
Que se me 'n dona—si 'm fan uc.

Y els que no 'm pòden—fé competéncia
Perque més baixos—que no jò 's vèuen
Y en tant gojosos—lliures se creuen
Per apurarsè—la paciéncia.

Diuen encara—còm que no heu sé)
Que censurantqè—sòls gèitx esperan?
Tantes me 'n tiran—mentres no 'm féren
Que se me 'n dona—si 'm fan uc.

Sí 's ma estimada—ja 'm desprecia
Y amb altre jove—té l' esperansa
Ja no 's recòrda—de ma añoransa
Ja sofrí 'm deixa—dins l' agonía.

Y encara à voltes—amb mon guerré
Sayos me tayan—que lòco 'm véren?
Tantes me 'n digan—sòls que no 'm féren
Que se me 'n dona—si 'm fan uc.

Y aquelles joves—bònes modistes
Que tonto 'm creuen—perque en escriure
Ninguna dòna—puch deixá lliure
Y amb major ansia—cerch fé conquestes.

A més de pèrdre—ploma y tinté
Que mud de lluna—tant sòls esperan?
Moltes me 'n tiran—més còm no 'm féren
Que se me 'n dona—si 'm fan uc.

Més camarada—per no cansarte
Tan sòls vuy dirte—qu' ara à n' el dí
Per més que fassis—ninguna vía
De la censura—podrá lliurarte.
Sempre 't murmuran—y axò el mon té
Més deixeu corre—no 't desesperan
Qu' en que mos tiran—mentres no 'ns féren
Pòch ha d' essermós—si 'ne fan uc.

JUAN MESTRE Y MESTRE.

UNA SOCIETAT MÉS.

S' altre dí, estant repassant un munt de cartes, que feya estona gordava, à fi de ses més véyes tirarlès à n'es fòch, me vaitx topá amb una, que per lo original, mereix no tant sòls gordarlè, sinó darlè à s'estampa; però vat-aquí que me tròb amb un gròs inconvenient, y es s'elegí es periòdich que le publich; y després de molt de pensá, vaitx recor-

darmê des setmanari L' IGNORANCIA, y còm bòn ignorant vaitx resòldre durley.

Sa carta diu axí:

Estimat amich: Rebuda sa téua, fetxa l del passat, en la que'm demanes notícies d'aquesta vila; vaitx à complaurertê amb la present.

Ahí, còm à més fresch, se varen reuni varios joves fadrins à cas Notari, amb s'objècte de que quedás constituída una nòva societat de Socors Mútuos, y li posàren per nòm *Sociedad Anti-rival Sograri*, cuyo reglament te pòs à continuació, suprimint varios articles que son de pòch interés, per si hey vòls perteneixe.

ARTICLE 1.er Se constitueix una societat baix des títol de *Anti-rival Sograri*.

ART. 2. S'objècte d'aquesta societat es defensá als séus sòcis d'els atachs d'els que los vulgan robá s' atllòta; y als casats, de ses fúries de ses séues sògres.

ART. 5. Podrán essè sòcis d'aquesta societat tots els fadrins que festetjan y tengau rivals, y tots els casats que tengau sa sògra cremadora.

ART. 6. Están escluits els que no festetjan, els que no tengau rivals, els que sian casats sense sògra y els viudos que no 'n tengau més qu' una.

ART. 7. Els que vulgan essè sòcis, quant se presentarán à fersè inscriure deurán manifestá qui son els séus rivals ó sògres.

ART. 10. Cada sòci deurá contribuïr amb dos cèntims de pesseta anuals pes sosteniment de sa societat.

ART. 11. Es fondos que se recaudarán servirán per comprá graneres véyes per serví d' armes à sa compania de que tratará s' article 21.

ART. 21. Se nombrará una compania compòsta de catorze soldats, un cabo, un sargent y un capitá.

ART. 22. Dita compania podrá dividir-se per grupos nombrant al efecte un cabo per cada grupo sempre que ses circumstancies heu permèlian.

ART. 23. Sa compania usará uniforme compòst d' una corasa d' acé, uns calsons de *regilla* de fil de ferro y un *casquete* de llautó, tot forrat de tela de sach.

ART. 24. Ses insignies que durán es jefes serán: es capitá dos galons de pauma y dues graneres amb aquesta forma X

Es sargent dues graneres amb aquesta =

Y es cabo una sòla granera —

ART. 25. Totes ses insignies serán pintades amb aumangara, ménos es galons des capitá que serán de pauma.

ART. 29. Es capitá deurá enseñá à sa séua compania de fé emboscades per derrera cantons, guerrilles y tot lo que sia convenient à n' es séu pareixe per sorprendre els rivals.

ART. 30. Des seno d'aquesta com-

pañia se nombrarán varies comisions per estodiá es mèdis més convenients per separá ses sògres des séus gènes y en cas de que no s en tròp cap s' usarán es mateixos que còtra es rivals.

ART. 40. Si algun sòci se presenta còm à rival d' un altre sòci, serà espulsat irremisiblement de sa societat.

Segons m' he informat, aquesta societat ja conta amb un número considerable de socis. Demá tendrà sa primera reunió per nombrá President, Secretari y sa compania de campanya.

Un altre dia te diré còm marxa aquesta societat y quants de rivals y sògres han duyt à bòn camí.

Jò, còm tú saps que tench interés en perteneixe à totes ses societats d'aquesta forana vila, pens inscriurermè còm à sòci, puis estich amb ses condicions que se requereixen per esserhó.

Memòries à n' es companeros de sa vòstra societat (a) *Bugaderia*, y tú dispondes t'eu amich fins un altre dia.— *Paco*.

*** 14 Jané 1864.

En cartes posteriós qu' he trobades me dona conta des número de rivals y sògres qu' aquesta societat havia pogut arretglá, y cuyo número pòs à continuació:

Durant es mes de Febré de 1883, fé separá 12 rivals y fé amansá 6 sògres.

Durant es Mars y Abril, 53 rivals y 10 sògres.

Id. es Maitx, 1 rival.

Id. es Juñy, 4 sògres.

Id. es Juriòl, Agost y Setembre, 9 rivals y 7 sògres.

Els altres mesos no he trobat cap carta que 'n parlás.

A mí me pareix que si à n' aquesta capital qualcú se passás pe sa *mollera* imitá es jovensans d'aquella vila, treurían milló resultat qu' es nòstros veynats de dit pòble.

Si per casualitat trobás alguna carta per l' estil d'aquesta, vos promèt també publicarlè.

PIF.

LOS CINCH MISTERIS PRINCIPALS

DE LA

PASSIÓ DE JESU-CRIST.

Dins l' Hòrt de Getzemaní
Amb un doló sens igual
Una agonía mortal
Cristo per nòstros sufrí.

Per uns botxins inhumans
Fonch cruèlment assotat;
Aquell Deu tot caritat
Per redimí els séus germans.

Aquell cap tant preciós
Amb una gran crueldat,
Fonch d' espines coronat.
¡¡Martiri el més horrorós!!

Carregat amb dura creu
Munta Jesús al suplici;
Fá per l' hòmo el sacrifici
De mori, per lo qu' ell deu.

¡¡Veure un Deu tot caritat
Mòrt en la creu per amó
De s' hòmo! ¡¡Y no estirmarló!!
¿No trobau qu' es ser ingrát?

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Hem rebut sa visita d' un nòu company titulat *El Bombo*. Ley tornám y li desitjam molts ams de vida y bòna música perque representi bé es séu papé.

Es séu comensament mereix sa nòstra modesta aprobació.

* *

En es carré de la Marina hem vist un nòu monument axecat à la sordina à Dòna Aygo Pública el día 17 del presents mes y any. Está situat de mòdo y de manera que serà es primé que cridarà s' atenció de qualsevòl forasté qu' entrá dins Palma. Francament, si hem de dí lo qu' hey trobám amb sa nòstra ignorancia, no podèm ménos de notá s' influència que dona à s' Art s' abundancia de sa feyna funeraria que ténen els escultós. Avesats à fé Panteons p' es Cementèri, es día qu' han de fé una font fan un *Panteon* ó còm deya aquell un *Pantano*. Y à propòsit, còls: fácil serà que baix d'aquest nòu Panteon si constituhesca una verdadé Pantano.

Ara esperám veure sa cucuya que li posarán. Si fós una creu, axí còm se acostuma à ses entrades de població, estaria del tot en carácte.

* *

Ja que parlám d'aquesta señora Dona Aygo, heu de sèbre qu' ahí va enviá es séu enginè Don Temps de Ploure à n el qual li va deixá aquell nivell preciós que té perque vengués à ecsaminá es nòu empedregat d' es carré de Sant Miquèl tan hermós y tan ben fèt; però aquest enginè hey ha trobat que dí.

Primerament ha trobat que no havían d' havè desfèta aquella bòna combinació de rasants y contrarasants que feyan que s' aygo s' en anàs p els carrerons veynats. En segon lloch ha trobat que maldement demunt es papé fassa hermós es veure una sòla rasant; demunt es carré resulta que té tan poch ròst que s' aygo no hey corre. Y tercerament que es una llástima qu' haventsè gastat tant per no tení fanch resulti ara que per causa d' aquest poch ròst, se n' hi fassa

més sense contá es bassiót llarch y notable que quedarà al mitx del carré per havé adoptat un sistema de síquia y fóra acéras; en lloch d' havé conservat ses acéras y fé bombat s'empedregat del mitx.

Axó diuen que diu á tothom qui'n passa Don Temps de Ploure enginé de Dona Aygo Pluvial.

**

Una corona p' els conradós de la viña de Deu qu' havent sabut qu' havian nades males herbes per dins els sementés de San Llatze nõu, hey anáren aquesta setmana passada à metjancá à arreu y à torná la vida y la verdó à n' aquell sembrat. Axí mos agrada. Qu' allà ahont sa gent descreyent escampa mala llevó, no hey falt qui la arranch y la mat de toduna qu' es nada, à fi de fé obrí els uys à sa gent senzilla que tot s' ho creu y sápigá ahont está es bé y es mal per gordarsen.

*

Se passetjan per Ciutat una partida de cavallés d' industria que còm que perteneixquin à una Societat secreta ben organizada. Ara es un que amenassa amb un plet à un homo de bé que perque no entèn de lleys té pò à la justícia y per no aná de tribunals consent à amollá uns quants duros à n' aquell desconegut. Ara es un altre que supòsa suscripcions per trèure infants d' es servici y embauca ses pòbres mares amb escuses de qu' hey ha una Societat que s' en cuyda d' axó y los trèu doblés de sa butxaca per vía de suscripció. Ara es un altre que demana atrassos de censals amb papés bañats que pareixen sèchs y bõns à sa persona pòch intel·ligent que los mira. Ara... en fin n' hi ha de tantes castes de fets d' aquest gènero parescut à s' estafa que ja estám cansats de sentirnè contá cada día. A Mallorca per aná bé hem de comensá à prendre s' estil de Barcelona y d' altres tèrres, de posá finestrela à sa pórtia de sa casa y no obrí qu' un no conèga y sápigá qui és que lòca.

**

Feym à sèbre à n' els qui no hey vèuen molt en vení s' horabaixa, que vajan alèrta à una paret nõva qu' han féta à *Sa Glorieta* tapant s' entrada que mirava à n' es Moll y que tan ben posada estava p' els qui venguent d' aquesta part s' en anavan à sèure dins aquest jardinet. Ara, si hey vòlen entrá, han d' aná à voltá, ó per devant sa Costa de la Seu, pujant y devallant s' entén, ó per devant es Borñ, arrambadets per aquella balustrada de terra de jarré cuyta; y si heu fan axí no tendrán rès de nõu.

**

Un nou sistema d' anuncis adoptat

per sa casa papeleria de Planells d' es carré des Sindicat, consisteix en pintá demunt ses pedres des carrés un lletreiro que diga lo que vòlen anunciá.

Aquest sistema no es aplicable á s' hivèrn perque s' aygo el horra; y manco á n' es carré de Sant Miquèl perqu' es fanch el tapa.

*

Pareix que ses Ordenanses municipals s' infringeixen à cada passa.

Heu deym perque fa poch temps que se fé un bando manant corretgi els abusos d' ets atllòts que jugan p' es carré, y el qual pareix ha estat lletra mòrta.

S' altre diumenge succehí qu' una dòna véya passava p' es carré d' En Bauló y de còp se sentí un viu doló à un dit ocasionat per una holla qu' un atllòt tirá amb tota fòrsa en tèrra, y de rebot li pegá à n' es dit. S' agut doló que li causá li feu pèdre el mon de vista.

S' atllòt heu doná à ses cames, y... «qui l' ha féta que l' engrons» mentres tant aquella pòbre dòna estopetja.

Suplicám al señó Batle, que per mèdi d' els séus Dependents, fassa complí dit Bando, que creym encara está vigent.

UN CONSEY Á N' ELS JUGADÓS D' OFICI.

A n' els jugadós d' ofici
Un consej los vuy doná
Perque aprengan d' estojá
Lo que l' se dú s' eserecici.

Quant sa setmana cobrau
Estojaulé à un racó
Y no entreu en tentació
Si per cap café passau.

Si per cap café passau
Girau sa cara derrerera;
Pensau y considerau
Que sa dòna vos espera.

Si feys lo que vos he dit
Ca-vòstra prosperará,
Y clamareu: «Benehit
Qui tan bòn consej me dá.»

P. M. y A.

Tothòm y tota persona que vulga comprá devocionaris, gròssos ó petits, baratos ó cas, antichs ó modèrns, amb moltes fuyes ó amb pòques, senzills ó de lujo, de manestrata ó de señora, amb estampes ó sense, que vaja á sa botiga d' els HEREDUS DE DON GABRIEL ROTGER, Cadena de Cort, número 11, ahont n' hi ha un gròs surtit desde ménos d' un real à mes de deu ó vint duros.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Sèt setmanes té sa Corema.*
SEMBLANSES.—1. *En que té corredós.*
2. *En que viu de la ploma.*
3. *En que dú capell.*
4. *En que es-capsa.*

TRIANGUL....—*Colomina-Colomin-Colomi-Colom-Coló-Còl-Cò-C.*

XARADA.....—*Mi-lá.*
CAVILACIÓ.....—*Barceló.*
FUGA.....—*Més vòlen sebre els óus que ses gallines.*
ENDEVINAYA.—*Es sahm.*

GEROGLIFICH.

J J PISÁ t U N E M A

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un señó à un cuyné?
2. ¿Y un que fa nõsa à un qu' ha de vení y no vé?
3. ¿Y un cuerno à un qu' ampara s' aygo?
4. ¿Y un escultó à un guixé?

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un llinatge; sa 2.ª y 3.ª, paraules castellanes; sa 4.ª, lo que diuen à una pareya de cavalls; sa 5.ª una paraula francesa; sa 6.ª, lo que fa s' esplo, sió; sa 7.ª, dues consonants; y sa 8.ª, una lletra.
ECSBÉ.

XARADA

Animal es sa primera
Que molt de producte dona;
Animal es sa segona
Que si pica desespera;
Animal es sa tercera
Que per dins ses cases viu;
Es tot es un adjetiu
Molt pròpi per gent grossera.

UN EMPLEAT DES CARRIL.

CAVILACIÓ.

GENRE

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
A. F.

FUGA DE VOCALS.

..v.y. d. m.lts ll.p l. s. m.nj.

ENDEVINAYA.

Som de fòch, y m' he casat
Amb sa qui me mata prest
Y d' aquest bòn matrimòni
N' es sortit un fill calent.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)